

Антискаржник

Пилип-Полян Юрик

Донощиків у нас не шанують. Насамперед, кого вони критикують. Але не дуже шанують скаржників і ті, до кого приходять зі сподіваннями, що проблему вдасться вирішити. Не є винятком і журналістський колектив. Пише, наприклад, кореспондент Павло репортаж чи інтерв'ю – редактор наказав здати до обіду – а тут заводять чоловіка, якому тесть набрид гірше, ніж гірка редька: жити не дає, розлучає з дружиною. І хоче отой дядечко, щоб журналіст у цю ж секунду кинув усе, негайно поїхав до нього додому, побачив негаразди власними очима й написав фейлетон.

Звичайно, Павло повідомляє, що зараз цього зробити не зможе. Скаржник погрожує вже і йому, що піде до засновника й вимагатиме покарання для газетяра.

Тепер уявіть собі, що таких дядечків і тіточок у редакцію за день приходять чотири-п'ять. Секретарка, якій усе це по цимбалах, веде його до творчого працівника, який сьогодні в редакції. Він – у цейтноті, за півгодини треба покласти готовий матеріал редактору на стіл. Колеги ж – на завданні. Звичайно, відвідувач для Павла в цей час – не краще набридливої мухи. Тому в редакціях (і в старі часи, й тепер) дуже цінують фахівців, котрі вміють не тільки гарно підготувати

статтю або радіопередачу, а ще й "відшити" кляузника. Саме таким в одній із міських газет був і Василь Микитович.

Відвідувача зі скаргою старалися спрямувати саме до нього, бо пан Василь чудово справлявся з будь-яким скаржником. Не встигав прибулий розповісти, чому завітав до редакції, як кореспондент брав із шафи "Капітал" Карла Маркса (в комуністичні часи ця книга була обов'язково в усіх редакціях), швиденько відшукував потрібну сторінку й запитував свого візаві:

- А ви знаєте, що з цього приводу писав геніальний Маркс?
- Ні, не знаю...
- Тоді послухайте.

І зачитував кореспондент дві-три сторінки з "Капіталу". Далі цитував напам'ять працю Леніна або Енгельса, що хоч якимось боком стосувалася теми. Не даючи відвідувачу роззявити рота, розгортав книгу матеріалів з'їзду КПРС або КПУ й звідти зачитував по кілька абзаців. Кляузник уже не витримував, хапався за голову й кулею вилітав у коридор, а звідти – на вулицю. А за ним біг Василь Микитович і кричав:

- Шановний, зачекайте! Я ще не все сказав!

Після таких лекцій-процедур отой скаржник у редакції більше не з'являвся.